

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: K. T.**, zastoupeného: Mgr. Michalou Cilli, zaměstnankyní Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, 130 51 Praha 3**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 2.8.2012, č.j. CPR-6663-3/ČJ-2012-009CPR-V231,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Návrh na upuštění od uložení trestu správního vyhoštění se zamítá.**
- III. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 23.4.2012, č.j. KRPE-32343-37/ČJ-2012-170022-SV, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění. Žalobce uvedl v žalobě žalobní body, které pro přehlednost soud uvádí v následujícím pořadí:

1. V tomto žalobním bodu, uvedeném v části II. žaloby, žalobce vyjmenoval ta ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), která dle jeho názoru žalovaný vydáním žalovaného rozhodnutí porušil.
2. Tento žalobní bod obsahuje několik námitek žalobce. Žalobce nejprve uvedl, že dne 18.10.2011 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 42 odst. 1 zák. o pobytu cizinců, řízení bylo přerušeno a žalobci byla zaslána výzva k odstranění vad žádosti, přičemž tato výzva dle usnesení o zastavení řízení byla doručena fikcí, jelikož ani po deseti dnech po jejím řádném oznámení nedošlo k jejímu vložení do schránky s odůvodněním, že žadatel je na uvedené adrese neznámý. Jelikož k odstranění vad žádosti nedošlo, správní orgán řízení zastavil. Žalobce byl do 27.12.2011 mimo území České republiky, jelikož se nacházel v nemocnici v Arménské republice. Dne 29.12.2011, ještě před samotnou fikcí doručení, se žalobce řádně dostavil na Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky v Hradci Králové, tedy k orgánu, který mu uložil povinnost odstranit vady žádosti, tam byl však jen informován o tom, že správní orgán v jeho věci nadále jedná a dostal tzv. překlenovací vízum. Žalobce nebyl vůbec informován o tom, že řízení je přerušeno a je povinen odstranit vady své žádosti. Žalobce nebyl poučen o tom, že jeho žádost trpí vadami a je potřeba je odstranit, navíc žalobce je cizinec a nezná český jazyk. Správní orgán žalobce vůbec nepoučil a došlo k poskytnutí nepravdivých informací, když byl žalobce jenom obeznámen s tím, že správní orgán v řízení jedná, a to v době, kdy mělo být řízení přerušeno. V březnu 2012 žalobce obdržel dva dopisy, jedním došlo k vyrozumění o pokračování v řízení a druhým bylo usnesení o zastavení daného řízení. Oba dopisy byly datovány 23.2.2012, žalobce se dostavil na pracoviště správního orgánu s dotazem, pracovník správního orgánu mu sdělil, že zřejmě jde o omyl a určitě mu ještě přijde třetí dopis. Opětovným nesprávným poučením došlo k situaci, že žalobce byl přesvědčen o tom, že na území ČR se nachází oprávněně. Dne 16.4.2012 dobrovolně navštívil správní orgán a žádal informaci ohledně řízení, byl však zajištěn cizineckou policií, které vůči němu „začala předmětné řízení o správním vyhoštění“. Žalovaný se nevypořádal s jeho tvrzením ohledně vyrozumění, které se týkalo pokračování v řízení o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. I přesto, že žalobce opomněl daný dokument správnímu orgánu jako důkaz předložit, je správní orgán povinen zjistit stav věci, a opatřit si všechny podklady pro rozhodnutí a zjistit rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí není zřejmé, jestli si správní orgán vůbec vyžádal od pracoviště OAMP, které jednalo v žádosti žalobce, „taky potvrzení o tom, že byl vydán předmětný druhý dokument o pokračování v řízení“. Žalovaný se nevypořádal s pochybnostmi, které v daném řízení vyšly najevo, a neprovedl šetření za účelem řádného zjištění skutkového stavu. Žalobce dále namítl, že žalovaný správní orgán dostatečně nešetřil práva žalobce, která nabyt v dobré víře. Po jednání s dotčeným pracovištěm OAMP, kde mu bylo po vydání rozhodnutí o zastavení a vyrozumění o pokračování v řízení sděleno, že je vše v pořádku, že mu určitě ještě „přijde třetí dopis“, a že si má svou žádost kontrolovat na stránkách a čekat, byl žalobce oprávněně přesvědčen o tom, že jedná správně a podle práva. Žalobce dále namítl, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Dále žalobce uvedl námítky týkající se doručování žalovaného rozhodnutí. Během celého řízení o správním vyhoštění správní orgán I. stupně doručoval všechny písemnosti předáním na místě, jelikož dle oznámení o zahájení

správního řízení byl žalobce v České republice bez pobytu. Správní orgán tak poznamenal jenom adresu trvalého pobytu žalobce, a to i přesto, že se na dané adrese žalobce prokazatelně nezdržuje. Tímhle způsobem bylo žalobci doručeno výše citované oznámení a „taky předvolání ze dne 8.4.2012“ a rozhodnutí ze dne 23.4.2012. Dne 30.4.2012 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně, kde uvedl svou adresu v České republice, čímž také vyjádřil svou žádost o doručování na danou adresu. Dne 31.5.2012 mu na „tuhle adresu“ přišlo „taky vyrozumění o postoupení odvolání“. Správní orgán I. stupně svým jednáním stvrdil „tohle žalobcovo požádání“. Od té doby žalobce neobdržel žádné vyrozumění či rozhodnutí. Dne 14.8.2012 se proto dostavil na pracoviště Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, kde mu bylo vydáno rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž správní orgán mu sdělil, že rozhodnutí bylo doručováno na adresu jeho trvalého pobytu, kde bylo po nepřevzetí zásilky doručeno fikcí. Je nepochybné, že žalobce ve svém odvolání uvedením své adresy na území České republiky vyjádřil žádost o doručování na „tuhle adresu“. I přes tuto skutečnost doručoval žalovaný napadené rozhodnutí do Arménské republiky. Žalovaný si byl vědom, že se žalobce v cizině nezdržuje a že jeho adresa pro doručování je v České republice (§ 19 odst. 3 správního řádu). Již při samotném vyhotovení a zaslání rozhodnutí muselo být žalovanému jasné, že tímhle způsobem se danou písemnost doručit nepodaří. Žalovaný byl tedy povinen žalobci ustanovit opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Napadené rozhodnutí tedy žalovaný zákonem předepsaným způsobem žalobci neoznámil a kdyby se žalobce dobrovolně ke správnímu orgánu s žádostí o informaci o stavu řízení nedostavil, zřejmě nikdy by dané rozhodnutí neobdržel.

3. Tento žalobní bod byl zahrnutý v části IV. žaloby. V něm žalobce namítl, že sice je pravdou, že v době zajištění, tj. 16.4.2012, neměl žalobce v pase žádné vízum nebo jiné pobytové oprávnění, avšak žalobce byl v dobré víře, že dané oprávnění k pobytu měl, a to vzhledem k tomu, že se dle poučení a sdělení správního orgánu mělo nadále pokračovat v řízení o jeho žádosti. Kdyby si byl žalobce svého ilegálního pobytu vědom, určitě by dobrovolně s otázkou ohledně řízení správní orgán nenavštívil. Do dané situace se nedostal žalobce vlastním přičiněním, proto podal, i proti rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti, odvolání. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a v případě, že neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí, aby soud upustil od uložení daného trestu správní vyhoštění, a to v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.r.s.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že žalobce nemohl nabýt práva v dobré víře, tedy práva oprávněného pobytu na území České republiky. Žalobce si osobně převzal usnesení o zastavení řízení ve věci jeho žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, které vydalo Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) dne 8.3.2012, a přestože byl poučen o možnosti odvolání, v zákonné lhůtě tak neučinil. Až dne 25.4.2012 podal odvolání proti usnesení o zastavení řízení a žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Dne 14.5.2012 vydalo OAMP rozhodnutí, kterým nebylo prominuto zmeškání lhůty pro podání odvolání, toto usnesení si žalobce dne 19.5.2012 osobně převzal. Odvolání ze dne 24.4.2012, které podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění, žalobce vůbec neuvedl a z tohoto hlediska nenapadl rozhodnutí nebo řízení správního orgánu I. stupně. Odvolací orgán podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává

jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na základě porušení zákona o pobytu cizinců, skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, naplnil žalobce tím, že pobýval na území České republiky od 1.4.2012 do 16.4.2012 bez platného víza nebo platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Skutkový stav k tomuto závěru byl správním orgánem náležitě zjištěn, doložen a popsán v odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Žalovaný postupoval ve správním řízení o správním vyhoštění v souladu s ust. § 3 a § 50 správního řádu. Správní orgán I. stupně si vyžádal od pracoviště OAMP informace týkající se pobytu cizince a s ním vedeného správního řízení o povolení dlouhodobého pobytu. Obsahem vyjádření OAMP ze dne 23.4.2012 bylo potvrzení informací, které správní orgán již zjistil během vedeného správního řízení o správním vyhoštění. Pracoviště OAMP potvrdilo, že žalobce osobně převzal a svým podpisem stvrdil převzetí usnesení o zastavení řízení o jeho žádosti. Kopie tohoto usnesení a poštovní doručka je součástí spisového materiálu, který sloužil jako podklad pro vydání žalovaného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně si pro své rozhodnutí vyžádal i kopii usnesení o zastavení řízení, včetně kopie doručky, a dále si vyžádal informace týkající se okolností převzetí usnesení o zastavení řízení, které byly zodpovězeny OAMP dne 23.4.2012. V průběhu odvolacího řízení si žalovaný v rámci vlastního šetření vyžádal kopii usnesení o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti usnesení o zastavení řízení ze dne 14.5.2012. Proto podle názoru žalovaného nebylo porušeno ani ust. § 8 odst. 2 správního řádu. Žalované rozhodnutí bylo dne 3.8.2012 odesláno na adresu trvalého bydliště žalobce v Arménii a dne 22.8.2012 se poštovní zásilka s uvedeným rozhodnutím vrátila z Arménie s poznámkou „adresát neznámý“. Poté žalovaný teprve zjistil dotazem na pracovišti „OPKPE“ Pardubice adresu pobytu žalobce v Pardubicích, rozhodnutí mu tam bylo odesláno a zde si je 6.9.2012 žalobce osobně převzal. Žalovaný zaslal rozhodnutí na adresu místa trvalého pobytu proto, jelikož tato byla uvedena téměř na všech dokumentech tvořící spisový materiál správního řízení, například obsahem první strany protokolu o podání vysvětlení ze dne 16.4.2012 je v části určené pro osobní údaje účastníka uvedená adresa trvalého pobytu v Arménii a adresa pobytu v České republice bez hlášeného pobytu. Totožné údaje týkající se adresy jsou uvedeny i v dokumentu o oznámení zahájení řízení a v protokolu o vyjádření účastníka řízení, všechny dokumenty byly jako správné a úplné podepsány žalobcem a jeho tlumočníkem. Žalovaný si nemohl být vědom toho, že se žalobce nenachází v místě trvalého pobytu v Arménii a neměl žádný zájem doručení rozhodnutí o odvolacím řízení nějak prodlužovat. Žalovaný zároveň uvedl, že záznam o nabytí právní moci napadeného rozhodnutí ke dne 21.7.2012 byl způsoben omylem, dne 22.8.2012 bylo toto nedopatření zjištěno a žalované rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 6.9.2012, kdy si jej žalobce osobně převzal a potvrdil svým podpisem. Žalobce byl před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění seznámen s jeho podklady prostřednictvím upozornění na možnost seznámení se s podklady, žalobce potvrdil prohlášení, že mu byla dána možnost seznámit se s podklady řízení a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu). Toto prohlášení je podepsáno žalobcem i jeho tlumočníkem. Žalovaný je povinen umožnit účastníkům seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí v případě, pokud tyto podklady v odvolacím řízení sám rozšířil. Žalovaný jako odvolací orgán nevycházel z nového důkazního prostředku, kterým by měl sám spisový materiál rozšířit. Navíc žalobce byl dne 19.5.2012 prokazatelně seznámen s usnesením o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti usnesení o zastavení řízení, takže nebylo důvodu vyzývat žalobce k seznámení se s písemností, se kterou již byl obeznámen. Žalobce dále v žalobě sděluje, že byl do 27.12.2011 mimo území České republiky, jelikož byl v nemocnici v Arménské republice. Tuto informaci nijak nespecifikoval, neuvedl konkrétní dobu, ani místo pobytu v hospitalizačním zařízení, ale pravděpodobně tuto informaci uvedl jako důvod, proč si

nemohl zásilku s usnesením o přerušení řízení vyzvednout. Žalobce však v žádném ze svých předcházejících vyjádření a odvolání (zejména žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti usnesení o zastavení řízení, odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání a podnětu pro přezkum usnesení), vedených ve správních řízeních vedených se správním orgánem OAMP a správním orgánem zastoupeným Policií ČR, tak podstatnou informaci o pobytu v nemocničním zařízení neuvedl a ani nedoložil. Žalobce ani neuvedl důvody a překážky, pro které nemohl informaci o svém pobytu v Arménské nemocnici poskytnout a doložit. Pokud by žalobce legálním způsobem opustil území ČR nebo území jiného členského státu Evropské unie, muselo by být v jeho cestovním dokladu otištěno výstupní přechodové razítko „schengenského typu“ a následně i takové vstupní razítko. Je otázkou, proč žalobce neuvedl zcela nepopíratelně závažný důvod, proč si nemohl vyzvednout usnesení o zastavení řízení žádosti o jeho dlouhodobý pobyt, svůj pobyt v nemocničním zařízení v Arménii již v podaném odvolání proti usnesení o zastavení správního řízení ve věci žádosti o povolení dlouhodobého pobytu a současně také v podané žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání ze dne 25.4.2012.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkoumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícího se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není

schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V uvedené souvislosti je tedy dále nutné se zabývat tím, co vlastně lze rozumět pod žalobním bodem, v jehož mezích je povinen krajský soud přezkoumávat žalované rozhodnutí. K tomu, aby soud mohl meritorně žalobu projednat v mezích žalobních bodů, je totiž třeba, aby žalobce konkrétně v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadané výroky rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Obecné tvrzení o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy není vůbec způsobilým žalobním bodem k tomu, aby soud se takovým obecným tvrzením zabýval a sám ex officio za žalobce vyhledával konkrétní skutkové a právní důvody, které by svědčily o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy. Je totiž čistě věcí žalobce, který v souladu s dispoziční zásadou ovládající řízení před správním soudem, v duchu zásady „každý, nechť si střeží svá práva sám“, uvedl v žalobě konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. To jest žalobce je povinen uvést konkrétní právní argumentaci tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů konkrétně vymezených považuje žalobce napadané výroky jednotlivých rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž žalobní námitky musí být ve vztahu k projednávané věci a ve vztahu k žalobci individualizované, tj. nikoliv v obecné formě (srov.např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, č.j. 4Azs 149/2004-52). Za žalobní bod nelze ani považovat pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být dle žaloby porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58).

Jinými slovy, projednatelným žalobním bodem ve správním soudnictví je pouze takový, jenž obsahuje individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. Jestliže jsou žalobní body formulovány natolik obecně a vágně, že jsou pouhou parafrází zákonného textu, nelze je za řádné žalobní body považovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2007, čj. 8As 43/2006-74). Žalobní body tedy musí obsahovat individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, přičemž líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností, jednoznačně odlišitelným popisem. V rámci uvedené dispoziční zásady totiž je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti, přičemž právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud by žalobce odkazoval pouze na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž se musí jednat o odkazu na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, čj. 2AZs 92/2005-58).

K pojmu „žalobní bod“ se zásadním způsobem vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24.8.2010, čj. 4 As 3/2008-78, kdy v tomto rozsudku a v právní větě z něj vyhotovené dospěl k následujícím závěrům:

„Smyslem uvedení žalobních bodů (§71 odst. 1 písm.d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným-nicméně srozumitelným a jednoznačným-vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“ Zároveň rozšířený senát NSS uvedl, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod- byť i vyhovující- obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

K jednotlivým žalobním bodům soud uvádí následující skutkovou a právní argumentaci:

Ad 1) Obecný odkaz žalobce na ustanovení právního řádu, která dle jeho názoru žalovaný porušil, nemůže být ve smyslu výše uvedených závěrů způsobitelným žalobním bodem. Proto soud nemohl za žalobce vyhledávat konkrétní skutkovou a právní argumentaci k těmto obecným tvrzením žalobce obsaženým v tomto žalobním bodu s tím, že tato konkrétní argumentace žalobce je uvedena až v následujících žalobních bodech.

Ad 2) Ze žalovaného rozhodnutí a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti:

Dle úředního záznamu vyhotoveného správním orgánem I. stupně dne 16.4.2012, byl dne 16.4.2012 žalobce kontrolován v rámci pobytové kontroly na pracovišti OAMP na ulici Bulharská v Pardubicích. Z předloženého cestovního dokladu žalobcem bylo zjištěno, že žalobci jako cizinci byl dne 29.2.2012 „vylepen překlenovací pobytový štítek s platností do 31.3.2012“, jelikož si dne 18.10.2011 žalobce podal žádost o povolení dlouhodobého pobytu. Na místě bylo dále zjištěno, že tato žádost o dlouhodobý pobyt na území ČR byla zastavena. Proto byl žalobce zajištěn a eskortován na OPKPE Pardubice. Dne 16.4.2012 si žalobce převzal oznámení o zahájení správního řízení o vyhoštění. V úředním záznamu o zajištění cizince ze dne 16.4.2012, které podepsal jak žalobce, tak i jeho tlumočník (B. V.) byl uveden trvalý pobyt žalobce v Arménii (J. – N. 610), přičemž žádné jiné místo pobytu v ČR žalobce do tohoto úředního záznamu neuvedl. Zároveň je ve správním spisu založeno rozhodnutí o ustanovení výše zmíněného tlumočníka žalobci. Ve spisu je založen i protokol o podání vysvětlení ze dne 16.4.2012, který je podepsán jak žalobcem, tak i jeho tlumočníkem s tím, že žalobce zde uvedl, že poučení „plně porozuměl“. V tomto protokolu žalobce neuvedl žádnou adresu jeho pobytu v ČR, pouze adresu výše uvedenou v Arménské republice. V tomto protokolu žalobce uvedl, že se dostavil na OAMP proto, aby zjistil informace k průběhu jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, kterou podal dne 18.10.2011 u Ministerstva vnitra ČR. Až zde se dozvěděl, že řízení k jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu bylo zastaveno dne 23.2.2012 s nabytím právní moci 24.3.2012. Následně je založeno ve spisu oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění, toto podepsal žalobce i jeho právní zástupce, rovněž zde adresa místa pobytu žalobce v ČR nebyla uvedena, oznámení obsahuje poučení o právech účastníka správního řízení, včetně možnosti vyjadřovat se k podkladům rozhodnutí. Rovněž v protokolu ze dne 16.4.2012 neuvedl žalobce jinou adresu než adresu trvalého pobytu v Arménské republice. Zároveň k dotazu správního orgánu v tomto protokole uvedl, že „případnou poštu si budu přebírat na adrese P., J. P. 2783“. V tomto protokolu zároveň uvedl, že koncem února 2012 převzal dva dokumenty ve věci jeho žádosti o udělení dlouhodobého pobytu, na jednom bylo uvedeno, že ode dne 23.2.2012 se pokračuje v řízení v této věci, na druhém, že se řízení v jeho věci týkající se uvedené žádosti zastavuje. Protože z toho byl „zmatený“, šel se zeptat na OAMP v Pardubicích, co má dělat. Tam mu pracovník OAMP dal lístek s internetovou adresou a číslem jeho žádosti s tím, že si má hlídat průběh jeho žádosti a až zjistí, že je žádost vyřízená, že má přijít a oni mu vystaví potřebné dokumenty k pobytu na území ČR. Z dotazu správního orgánu v tomto protokolu žalobce uvedl, že nevěděl, že řízení týkající se jeho žádosti o udělení dlouhodobého pobytu podané dne 18.10.2011, bylo zastaveno. Právě proto se „šel zeptat“ na OAMP na průběh jeho žádosti. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně si vyžádal podklady týkající se vyřízení jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu včetně dokladů o jeho doručení žalobci.

Ve spisu je dále založeno jako podklad rozhodnutí o vyhoštění usnesení Ministerstva vnitra ČR ze dne 23.2.2012, č.j. OAM-76124-7/DP-2011, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce ze dne 18.10.2011, která se týkala vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zároveň je ve spisu založen doklad o doručení tohoto rozhodnutí žalobci, a to doručenka s datem převzetí tohoto rozhodnutí ze dne 8.3.2012. Dále byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí

s poučením o možnosti se k nim vyjádřit, jak vyplývá z písemnosti ze dne 23.4.2012, podepsané jak žalobcem, tak i jeho tlumočníkem.

Správní orgán I. stupně vydal dne 23.4.2012 rozhodnutí o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, kterým uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze umožnit žalobci jako cizinci vstup na území členských států Evropské unie v délce tří měsíců z důvodu, že žalobce pobýval na území ČR bez víza nebo jiného platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně vycházel z výše uvedených podkladů, zejména z rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které žalobce osobně převzal dne 24.3.2012. Správní orgán dospěl k závěru, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce od doby nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (toto rozhodnutí převzal žalobce 8.3.2012 a nabylo právní moci 24.3.2012, jak vyplynulo ze stanoviska MVČR založeného ve spisu), pobýval na území ČR bez platného víza, nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vyhoštění podal žalobce dne 24.4.2012 odvolání. V něm namítl, že usnesení o zastavení řízení o jeho výše zmíněné žádosti napadl v odvolání a zároveň požádal o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu, a to lhůty pro podání odvolání. Vyslovil přesvědčení, že OAMP svojí „celkovou zmatečností“ při doručování postupoval v rozporu se zákonem, proto se teprve až na cizinecké policii v Pardubicích dne 16.4.2012 dozvěděl o tom, že se údajně na území ČR zdržuje neoprávněně.

O odvolání rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím, žalovaný vycházel ze skutečnosti, že žalobce osobně dne 8.3.2012 převzal usnesení o zastavení řízení o výše zmíněné žádosti a proti tomuto usnesení v zákonné lhůtě nepodal odvolání, přičemž toto usnesení nabylo právní moci se všemi povinnostmi pro žalobce plynoucími. Proto potvrdil názor správního orgánu I. stupně o tom, že bylo dostatečně prokázáno, že v době od 24.3.2012, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci, do dne 16.4.2012, tj. do doby kontroly hlídkou OPKPE, pobýval žalobce na území ČR bez platného víza, nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, tedy že pobyt žalobce na území ČR byl v rozporu se zákonem o pobytu cizinců.

Ve spisu je ještě založeno usnesení MVČR ze dne 14.5.2012, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti usnesení o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto usnesení o neprominutí zmeškání lhůty je uvedeno, že dne 4.5.2012 byla správnímu orgánu doručena žádost o prominutí lhůty a odvolání proti uvedenému rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce. Toto rozhodnutí, jak vyplývá z doručky, bylo žalobci doručeno dne 19.5.2012.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, 1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, 3. uvedl-li cizinec v řízení podle tohoto zákona nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu, nebo 4. je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí.

V dané věci je podstatné, zda v tomto případě byly naplněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, přičemž se jednalo o zjištění toho, zda žalobce jako cizinec pobýval na území ČR v době od 24.3.2012 do 16.4.2012 bez víza nebo jiného platného oprávnění k pobytu. Oba správní orgány vycházely z nesporné skutečnosti, kterou v podstatě nevyvrátil v průběhu správního řízení a ani v žalobě žalobce, že žalobce si sice dne 18.10.2011 podal žádost o povolení dlouhodobého pobytu v ČR, avšak řízení o této žádosti bylo zastaveno rozhodnutím OAMP (tj. jednalo se o rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, Hradec Králové) ze dne 23.2.2012, č.j. OAM-76124-7/DP-2011, které žalobce osobně převzal dne 8.3.2012, o čemž svědčí doručka s podpisem žalobce s tím, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.4.2012. Z tohoto rozhodnutí o zastavení řízení zcela jednoznačně vyplývá, že řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Zároveň je v tomto rozhodnutí o zastavení řízení uvedeno, že proti němu lze podat odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ve lhůtě do 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí, přičemž odvolání nemá odkladný účinek. Pro žalobce z tohoto rozhodnutí vyplývá jasný právní a skutkový závěr týkající se uvedené žádosti a řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobci muselo být jasné, že toto rozhodnutí je závazné, přičemž se jedná o správní akt, který se týká práv a povinností žalobce jako cizince. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že žalobce se proti tomuto rozhodnutí o zastavení řízení neodvolal v zákonné lhůtě, když až dne 4.5.2012 obdržel správní orgán odvolání a žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, o které bylo rozhodnuto usnesením OAMP ze dne 14.5.2012 tak, že zmeškání této lhůty k podání odvolání prominuto nebylo. Uvedené odvolání a žádost o prominutí zmeškání lhůty však už nemohly mít žádné účinky ve vztahu k závěru, že žalobce jako cizinec ode dne následujícího po dni, ve kterém rozhodnutí o zastavení řízení o zmíněné žádosti žalobce nabylo právní moci, do doby kontroly hlídkou OPKPE, tj. od 24.3.2012 do 16.4.2012, pobýval na území ČR bez platného víza nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Na této skutečnosti nemohlo nic změnit ani to, že žalobce dne 8.3.2012 převzal jak vyrozumění o pokračování v řízení o zmíněné žádosti, tak i rozhodnutí o zastavení řízení o této žádosti. Platná právní úprava nevylučuje, aby správní orgán v jeden den, tj. v daném případě dne 23.2.2012, rozhodl jak o pokračování ve správním řízení, tak aby i v tento den rozhodl o zastavení tohoto řízení. Jedná se o dvě samostatná rozhodnutí, jak vyplývá ze správního spisu, vyrozumění o pokračování v řízení bylo vydáno pod č.j. OAM-76124-6/DP-2011, rozhodnutí o zastavení řízení (jednalo se o usnesení) bylo vydáno pod č.j. OAM-76124-7/DP-2011, tedy obě předmětné písemnosti jsou řádně označeny i po sobě jdoucími čísly jednacími a navíc byl žalobce v usnesení o zastavení řízení poučen o možnosti podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů ode dne oznámení tohoto usnesení, tedy od 8.3.2012 do 23.3.2012, což neučinil. Žalobce tak nemohl být v dobré víře, že o jeho žádosti je stále jednáno, a že tedy o jeho žádosti dosud nebylo rozhodnuto. Pokud obsahu obou rozhodnutí nerozuměl, tak se jedná o neznalost práva, která neomlouvá, což platí i pro cizince (stará právní zásada platná již v římském právu „ignorantia iuris nocet, neminem excusatur“), právní orgány navíc nebyly povinny zaslat žalobci rozhodnutí v jiném jazyce než českém, neboť úředním jazykem je jazyk český s tím, že písemnosti se vyhotovují v českém jazyce (§ 16 odst. 1 správního řádu). Na uvedené skutečnosti nemělo a ani nemohlo mít vliv to, že žalobce se „šel informovat“ ke správnímu orgánu, když takové podání „informace“ nemohlo mít žádný vliv na právní závaznost a právní účinky uvedeného rozhodnutí o zastavení řízení. Pokud mu pracovník správního orgánu podal informaci, o které se zmínil žalobce v žalobě, tak si žalobce jako adresát zmíněného rozhodnutí o zastavení řízení musel být logicky vědom

toho, že žádná taková ústní informace nemůže změnit účinky písemně vyhotoveného závazného rozhodnutí správního orgánu. Platná právní úprava nestanoví, že by taková ústní informace podaná pracovníkem správního orgánu byla vůbec schopná založit žalobci jako cizinci „přesvědčení o tom, že na území ČR se nachází oprávněně“. Podle názoru krajského soudu obsahují obě rozhodnutí dostatek skutkových i právních důvodů pro jejich srozumitelnost a přezkoumatelnost, vycházejí i z výše uvedených správních podkladů pro rozhodnutí a v dané věci nebylo potřeba provádět další „šetření“, když rozhodné skutečnosti zcela jasně vyplynuly z těchto podkladů, zejména z výše uvedeného rozhodnutí o zastavení řízení o zmíněné žádosti. Pokud žalobce převzal uvedené rozhodnutí o zastavení řízení, což se také i stalo (dne 8.3.2012), nemohla žádná ústní informace podaná pracovníkem správního orgánu založit u žalobce „dobrou víru“ týkající se jeho přesvědčení o tom, že „jedná správně a podle práva“. Pokud by tomu tak bylo, tak by určitě žalobce uvedl příslušné ustanovení právního předpisu, které by o takovém závěru svědčilo, což neučinil. V další námitce žalobce o tom, že se nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí, resp. mu nebyla dána možnost se takto vyjádřit, musí soud uvést, že z výše uvedených skutečností vyplývá, že tato možnost v řízení před správním orgánem mu dána byla a v případě rozhodnutí žalovaného je nutné žalobci připomenout, že odvolací správní orgán je povinen umožnit všem účastníkům seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí jen v případě, pokud tyto podklady v odvolacím řízení sám rozšířil (§ 90 odst. 1 písm. c/ správního řádu). To se však v daném případě nestalo, čili uvedená povinnost porušena nebyla. Pokud žalobce „upozornil na vady řízení související s doručením rozhodnutí žalovaného“, tak k tomu soud uvádí následující skutečnosti:

Je sice pravdou, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že „případnou poštu si budu přebírat na adrese P., J. P. 2783“, přičemž žalované rozhodnutí mu bylo doručováno na adresu místa trvalého pobytu (jedná se o údaj uvedený v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 16.4.2012), avšak je pravdou, že na všech podkladech, tj. i na zmíněném protokolu, neuvedl žalobce žádný jiný údaj hlášeného pobytu v ČR, pouze adresu trvalého pobytu v Arménské republice. Pokud se žalovanému nepodařilo doručit zásilku obsahující žalované rozhodnutí na uvedenou adresu v ČR, nebylo pochybení, jestliže doručoval toto rozhodnutí i do Arménské republiky, tj. na adresu udanou žalobcem. Nebyl proto dán důvod pro ustanovení opatrovníka pro doručování, jak namítl žalobce v žalobě. Avšak, i kdyby se jednalo o pochybení při doručování žalovaného rozhodnutí, taková vada by nemohla mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.

Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. by se např. jednalo tehdy, kdyby se mohlo odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv například tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. *mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006 č.j. 5 As 53/2004-96, www.nssoud.cz). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů se pak musí jednat o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech, se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i

za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2009, č.j. 8 Afs 46/2009-46, dostupný rovněž na výše zmíněných [www.strankách](http://www.strankach.cz)).

V dané věci, pokud by se jednalo o takovou vadu, tak nebýt jí, nebylo by rozhodnutí pro žalobce ve smyslu výše uvedené judikatury příznivější. Taková vada by mohla mít vliv na práva žalobce jen v případě, pokud by mu bylo znemožněno seznámit se s jeho obsahem a napadnout je u soudu žalobou, což se v daném případě nestalo, neboť sám žalobce toto rozhodnutí, jak potvrdil i v žalobě, převzal osobně dne 6.9.2012 a včas proti němu podal žalobu.

Ad 3) Podle názoru krajského soudu při rozhodování žalovaného správní orgány pečlivě posoudily všechny důkazy a informace získané z podkladů rozhodnutí, zhodnotily i to, že žalobce pravidelně docházel na pracoviště OAMP, a při rozhodování bylo přihlédnuto ve vztahu ke stanovení délky doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, k těmto skutečnostem, čili by žalobci byla po vyhodnocení důkazů zhodnocením společenské nebezpečnosti jeho jednání, pohnutek a míry zavinění, uložena délka doby, po kterou mu nemá být umožněn vstup na území členských států Evropské unie pouze na 3 měsíce, když platná právní úprava (§ 119 odst. 1 písm. c/ bod 2 zákona o pobytu cizinců) umožňuje stanovit tuto délku doby až na 3 roky. Proto stanovení této doby považuje soud za přiměřené, řádně správním orgánem odůvodněné, když navíc nelze zohlednit žalobcem uváděnou „dobrou víru“ v oprávněnost svého pobytu (argumentace soudu viz výše). Proto soud musel návrh na to, aby upustil od uložení daného trestu správního vyhoštění, zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když mu žádné takové náklady podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29.ledna 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová